

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PLs. ÚS 3/2022-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou RIBÁR & PARTNERS, s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Igor Ribár, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Tk 1/2016 a jeho rozsudku č. k. 24 Tk 1/2016 z 22. marca 2018, proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 79/2018 a jeho rozsudku č. k. 5 To 79/2018 z 19. júla 2018 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 50/2020 a jeho uznesení č. k. 4 Tdo 50/2020 z 1. júna 2021 (Rvp 1892/2021) a o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátskou kanceláriou RIBÁR & PARTNERS, s. r. o., Halenárska 18A, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Igor Ribár, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Tk 1/2016 a jeho rozsudku č. k. 24 Tk 1/2016 z 22. marca 2018, proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 79/2018 a jeho rozsudku č. k. 5 To 79/2018 z 19. júla 2018 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 51/2020 z 1. júna 2021 (Rvp 1893/2021) takto

r o z h o d o l :

1. Veci vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 1892/2021 a sp. zn. Rvp 1893/2021 **s p á j a** na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1892/2021.
2. Toto uznesenie **n a d o b ú d a** právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie ústavných sťažností

1. Ústavnému súdu bola 14. septembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Tk 1/2016 (ďalej len „napadnutý postup“) a jeho rozsudkom č. k. 24 Tk 1/2016 z 22. marca 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod „sp. zn. 5To 79/2018 dňa 19. 07. 2018“ (ďalej len „napadnutý postup“) a „jeho rozhodnutím“ č. k. 5 To 79/2018 z 19. júla 2018 (ďalej len rozhodnutie krajského súdu“). Sťažovateľ ďalej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 79/2018 a rozhodnutím krajského súdu, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tdo 50/2020 a jeho uznesením č. k. 4 Tdo 50/2020 „zo dňa 17. 02. 2021“ (správne zrejme z 1. júna 2021, keďže k ústavnej sťažnosti je pripojené uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Tdo 50/2020 z 1. júna 2021 o odmietnutí dovolania, pozn.). Navrhuje zrušiť rozhodnutie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Tdo 50/2020 „zo dňa 17. 02. 2021“ (z 1. júna 2021, pozn.) a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Táto ústavná sťažnosť je vedená pod sp. zn. Rvp 1892/2021 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Miroslavovi Durišovi, ktorý je podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh práce“) členom štvrtého senátu ústavného súdu.

2. V ten istý deň, teda 14. septembra 2021, bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], ktorou obdobne namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ústavy napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu v spojení s napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu. Zároveň namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a d) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 79/2018 a rozhodnutím krajského súdu a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 Tdo 51/2020 „zo dňa 17. 02. 2021“ (správne zrejme z 1. júna 2021, keďže k ústavnej sťažnosti je pripojené uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Tdo 51/2020 z 1. júna 2021 o odmietnutí dovolania, pozn.). Sťažovateľ navrhuje zrušiť rozhodnutie krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Tdo 51/2020 „zo dňa 17. 02. 2021“ (z 1. júna 2021, pozn.) a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Táto ústavná sťažnosť je vedená pod sp. zn. Rvp 1893/2021 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi, ktorý je podľa rozvrhu práce členom prvého senátu ústavného súdu.

3. Podstatou oboch ústavných sťažností sťažovateľov je námietka, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 24 Tk 1/2016 rozhodoval v nezákonnom zložení, pričom krajský súd neaplikoval postup podľa § 316 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období, resp. bližšie nezdôvodnil, prečo, ak identifikoval vo veci príslušné procesné pochybenia, tieto nespôsobujú nezákonnosť zloženia senátu. Sťažovatelia tvrdia, že vo vzťahu k pertraktovanej otázke nie je možné akceptovať ani odôvodnenia ústavnými sťažnosťami napadnutých uznesení najvyššieho súdu. Ďalej zhodne namietajú pochybenia všeobecných súdov v súvislosti s uskutočnenou zmenou právnej kvalifikácie skutku, resp. so zmenami v skutkovej vete, v dôsledku

ktorých došlo k porušeniu ich práva na obhajobu. Zároveň tvrdia, že „súdy“ založili odôvodnenie o ich vine na nezákonných dôkazoch (sťažovateľ [REDAKOVANÉ] explicitne namieta aj nezákonne vykonanú domovú prehliadku, pozn.). V kontexte uvedeného poukazujú na nevysporiadanie sa s ich rozhodnými námietkami zo strany krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu. Nad rámec uvedeného sťažovateľ [REDAKOVANÉ] argumentuje porušením jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj z dôvodu svojvoľného, resp. neodôvodneného nepredloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej Únie. Na základe uvedeného mali byť porušené práva sťažovateľov špecifikované v bodoch 1 a 2 tohto uznesenia.

II.

K spojeniu vecí

4. Zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nemá osobitné ustanovenia o postupe pri spojení vecí na spoločné konanie. V súlade s § 62 zákona o ústavnom súde o primeranom použití Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) možno však v konaní o ústavnej sťažnosti (čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde) primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 166 ods. 1 CSP.

5. Podľa čl. II bodu 10 prvej, druhej a tretej vety rozvrhu práce na rok 2022 v záujme hospodárnosti konania môže plénum ústavného súdu rozhodnúť o spojení vecí patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu, ktoré boli pridelené členom rôznych senátov ako sudcom spravodajcom, na spoločné konanie, ak tieto veci spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Návrh na rozhodnutie o spojení môže plénum ústavného súdu podať sudca spravodajca vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje, alebo predseda ústavného súdu. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, je na spoločné konanie o spojených veciach príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr (§ 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Z obsahu ústavných sťažností vyplýva, že tieto spolu skutkovo a právne súvisia, keďže sa obe týkajú tohto istého súdneho konania (vedeného pred okresným súdom a krajským súdom) a sťažovatelia sa nimi domáhajú zrušenia totožného rozhodnutia krajského súdu. Ústavnoprávna argumentácia sťažovateľov, zastúpených tým istým právnym zástupcom, smeruje k vysloveniu porušenia rovnakých práv (bod 1 a 2 tohto uznesenia) a je v značnej časti totožná. Sťažovatelia v nej zhodne poukazujú predovšetkým na nedostatočné vysporiadanie sa s ich argumentáciou týkajúcou sa rozhodovania všeobecného súdu v nezákonnom zložení, ako aj s tvrdeniami týkajúcimi sa zmien právnej kvalifikácie skutku, resp. zmien v skutkovej vete, v dôsledku ktorých malo dôjsť k porušeniu ich práva na obhajobu.

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, že veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1892/2021 a sp. zn. Rvp 1893/2021 spojil na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1892/2021 (bod 1 výroku tohto uznesenia).

8. Podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom,

ak tento zákon v § 83, § 90, § 100, § 108, § 150, § 168, § 175 alebo § 179 neustanovuje inak alebo ak nevyplýva iné z rozhodnutia ústavného súdu.

9. Ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že toto uznesenie o spojení vecí na spoločné konanie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2022

Ivan Fiačan
predseda Ústavného súdu
Slovenskej republiky